

ikke klageinstans for kunders klager over finansielle virksomheder. Privatkunder kan få deres klager over finansielle virksomheder behandlet i et af de finansielle ankenævne, f.eks. Pengeinstitutankenævnet. Andre, herunder erhvervskunder, skal gå til domstolene. Langt de fleste kundeklager henhører under ankenævnene eller domstolene, allerede fordi klagen vedrører forhold uden for Finanstilsynets kompetence, f.eks. formueretlige tvister.

Finanstilsynet kan således kun skride ind over for en generel eller principiel adfærd i strid med god praksis inden for virksomhedsområdet, hvis der er tale om en praksis fra den finansielle virksomheds side og ikke blot en adfærd i et enkeltstående tilfælde. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor det påklagede forhold kan tages op af tilsynet på baggrund af et enkeltstående tilfælde, forudsat at tilfældet er udtryk for en generel adfærd i strid med redelig forretningsskik. Når Finanstilsynet har taget en sag op vedrørende redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, har det tidligere alene været den berørte finansielle virksomhed, som blev inddraget som part i sagen. Da det imidlertid ikke kan afvises, at der i konkrete sager af den her omhandlede beskaffenhed kan være forhold, som har direkte og væsentlig betydning for en kunde m.fl., blev der med denne bestemmelse tillagt tilsynet adgang til - gennem et konkret skøn inden for rammerne af bestemmelsen - at tillægge kunden m.fl. visse partsbeføjelser.

Det forhold, at sagen skal have væsentlig betydning for kunden m.fl., er udtryk for, at der skal indlægges et væsentlighedskriterium i Finanstilsynets skøn. Ved vurdering af, om partsbeføjelser skal gives, skal Finanstilsynet foretage en afvejning af kundens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter og hensynet til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Endelig skal Finanstilsynet foretage en afgrænsning af, hvilken del af sagen, der vedrører den pågældende.

Tildeling af partsbeføjelser efter stk. 4 forudsætter, at sagen kan afgrænses. Kompetencen til at træffe afgørelse om en eller flere partsbeføjelser ligger hos Finanstilsynet, da Finanstilsynet selv er nærmest til at foretage en afvejning af de berørte interesser.

I tilfælde, hvor Finanstilsynet har taget en sag op vedrørende en finansiel virksomheds eller en finansiel holdingvirksomheds overholdelse af redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, og hvor klageren ikke tillægges en eller flere partsbeføjelser, vil Finanstilsynet holde klageren un-

derrettet om sagens eventuelle videre forløb i det omfang, som tavshedspligten giver mulighed herfor.

Til § 74

Stk. 1, der er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning, indeholder et forbud for Finanstilsynets medarbejdere mod at have anden beskæftigelse. Realkreditloven indeholder dog alene en bestemmelse, der svarer til forslagets 1. pkt. Udvidelsen har ikke reel betydning, da den resterende del af forslagets § 74 er indeholdt i den øvrige tilsynslovgivning.

De særlige forbud mod anden beskæftigelse skal sikre, at medarbejderne i Finanstilsynet er uafhængige af finansielle virksomheder og andre virksomheder i øvrigt. Den særlige dispensationsadgang forudsættes derfor kun udnyttet i særlige undtagelsestilfælde.

De tjenestemandsansatte medarbejdere er herudover undergivet tjenestemandsløven, hvorefter en tjenestemand kun kan have beskæftigelse ved siden af sin tjenestemandstilling, for så vidt og i det omfang det er foreneligt med den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandstillingen knyttede pligter og med den for stillingen nødvendige agtelse og tillid.

Efter *stk. 2* må Finanstilsynets medarbejdere ikke udføre eller deltage i spekulationsforretninger. Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning. Spekulationsbegrebet er nærmere fastlagt i bekendtgørelsen udstedt i medfør af forslagets § 19, stk 2.

I henhold til *stk. 3* skal Finanstilsynets direktør have økonomiministerens tilladelse til at optage lån m.v. Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning.

Kravet i *stk. 3* er begrundet i, at direktøren ikke må være økonomisk afhængig af nogen finansiel virksomhed.

Til kapitel 8

Til § 75

Bestemmelsen er en harmonisering af de hidtil gældende bestemmelser om klage over Finanstilsynets afgørelser i tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen omhandler kun afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Erhvervsankenævnet er endvidere klageinstans for aktindsigtsspørgsmål.

Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.